

የሙሙዬ እና የማማዬ ምክር

መግቢያ

እውቀት ሸመትን - ግንዛቤ ሸመትን.....
 ክፍውንና ደጉን - ድንቁርናን እና ጥበብን ቀላቅለን።
 ከጦር ሜዳዎች እንዲሁም ከትምህርት ቤት ብዙ ብዙ ተማርን።
 እውቀት ሸመትን - ግንዛቤ ሸመትን.....
 የራሳችንን ለቀን - ይህንንም ያንንም - የባእዳኑንም ጨምረን።
 ከፖለቲከኞች ፖለቲካን ተማርን፤ ደጉንም ክፍውንም ወሰድን።
 ሁሉን አግባብነትን - ሁሉን መስለን።
 መለስ ስንል ወደራሳችን።
 የገዛ ታሪካችን አሳፈረን - በአሳሳች መነጽር እያየን፤
 ከሌላውም ጋር በአንጻራዊነት እያወዳደርን።
 ራሳችንን መምሰል አቃተን - የኢትዮጵያዊነታችንን ጣእም ዘነጋን፤
 መንፈሳዊ ባሕሪያችንን ለቀቅን፤
 ማሕበራዊ ኑሮአችንን ትተን - ግለኞች ሆንን።
 አዎ! በከንቱ የጥላቻ ፖለቲካ - በምድራዊ እውነታ - አይምሮአችንን አጣብብን።
 እናም - ያወቅነውን። የሰማነውን። የተነገረንን። የተማርነውን ሆንን (መምሰል ብቻ ሳይሆን)።
 ዛሬ - የገዛ ማንነታችን - የገዛ ዘራችን - መልሶ እኛን ጎዳን፤
 የነገው ምን ይሆን? ምን ይሆን መጨረሻችን? ምን ይሆን መጨረሻችን።
 እኛ በእግዚአብሔር አምሳል ተፈጥረን።
 ክርስቶስን መምሰል ሲገባን።
 የክፋት ተምሳሌዎች እየመሰልን መጣን።
 ኃጢአትን ስንጠላ። ኃጢአት ሠሪዎችን መውደድ አቃተን፤
 ስለ ኢትዮጵያችንና ስለ አንድነታችን ብለን።
 ክፉ አድራጊዎችን - የዝግመተ ለውጥ ዘረኞችን።
 የፖለቲካ ወይም የድንቁርና ጠባቦችን መውደድ ጠልተን።
 እርስ በርሳችን ተተራመስን፤
 የገዛ ደማችን - የገዛ ዘራችን - መልሶ እኛን ጎዳን።
 መንፈሳዊ መሪዎቻችንም አቡነ ጴጥሮስን እንኳን መምሰል አቃታቸው፤
 እነሱ - ውሱን ሆኗል ትኩረታቸው፤
 ካልሆነ ሥፍራ ያርፋል ውግዘታቸው።
 የፖለቲካ መሪዎቻችንም ስህተቶቻቸውን ሁሉ ማረም አሳፈራቸው፤
 ራሳቸውን ቢያርሙ። ከስልጣን የሚፈናቀሉ መሰላቸው፤
 እያዩ - በዳተኛነት መቀጠል ሆነ ምርጫቸው።
 የሕዝቡ ዝምታ ዲሞክራሲን ሲውጠው።
 የመንግሥትም ዲሞክራሲ ሕዝቡን ሲወጋው።
 ለጋራ ችግር አብሮ ማሰብ ሲያቅተን።
 ሁሉም የራሱን ብሶት ሲያጋንን።
 ኑሮአችን ብጥብጥና ጭቅጭቅ ሲሆን።
 መፍትሔው ምን ይሆን? መፍትሔው ምን ይሆን።

የሚከተለው ግጥም ዋና አላማ፡- ኮናኙን በአርሲ ላይ የተተከለ ሃውልት እንዲሠራ ሃሳብ ካቀረቡ፤ ከፈቀዱና ካሠሩ ሰዎች ኃጢአት ይልቅ፤ የኛ የተመልካቾች ኃጢአት የከፋ እንዳይሆን፤ ለወደፊት ታላቅ ችግር ውስጥ ሊጥለን የሚችለውን፤ በአገራችን ውስጥ ሥር እየሰደደ ያለውን የዘረኛነት ተውሳክ ለመግታት፤ ተባብረን እንድንነሳ ለመምከር ነው። መከራዎቹም የአደባባይ ምሁራን - ፈላስፋዎች ያልሆኑ፤ ታናናሽ የጓዳ ጠቢባን (ሙሙዬ እና ማማዬ) ናቸው። እስቲ እንስማቸው።

ሙሙዬ

እናቴ መገኚያዬ- እወድሻለሁ - አፈቅርሻለሁ እማዬ - ማማዬ....

ገና ከሆድሽ ሳለሁ ስሜቶቼን ሁሉ ተቆጣጥረሽ፤

ስዘል፤ ስራገጥ፤ በደስታ ስቦርቅ አንቺም ደስ ሲልሽ፤

ዝምም ስል፤ “ልጄ ምን ሆነብኝ?” ብለሽ፤

ለራስሽ ሳታስቢ፤ ለኔ አስበሽ፤

ማማዬ - እኔም የሚሰማኝን ላጫውትሽ፤

እስቲ አይን አይኖችሽን አያየሁ ላናግርሽ።

አ!አ! ምነው ጡትሽን ከፍ ከፍ አደረግሽ፤

ራሴን ቀና ቀና ማድረጌ ወተት አንሶኝ መሰለሽ?

አይ ደግነትሽ.....አይ ደግነትሽ.....

እኔኮ! አፌን ከጡትሽ ላይ ለጉሜ - ሳልለቅሽ፤

የደግነትሽን ደግነት ላኑብ ነው የፈለግሁ - ከአይኖችሽ።

አ!አ! ምነው ጡትሽን ጨመቅ ጨመቅ አደረግሽ፤

ወተት አንሶኝ መሰለሽ? - ያልመዘመዘኩሽ።

ቆይ በደንብ ላጫውትሽ፤....

ሁሉን ቻይ ሆድሽ፤ የሚያቅፈኝ ሜዳው ደረትሽ፤

ሙጭሙጭ አርገው የሚሰሙኝ ከንፈሮችሽ፤

ሙቀት የሚሰጠኝ ትንፋሰሽ፤

የሚያባብሉኝ አይኖችሽ፤

ሁለመናሽ ያንቺነትሽን ስሜት በውስጤ ሰርጾብኛል፤

የሃሳብ ሞገድ ከአይምሮዬ ተነስቶ - ባይኖችሽ ውስጥ ገብቶ ይመረምራል።

ይህቺን አለምን እና በውስጧ የሚሠራውን ጉድ ያሳየኛል፤

እኔንም አንቺንም እየሆነ ያናግረኛል።

ምነው ጡትሽን ነካ ነካ አደረግሽ?

በትካዜ የተዋጥሽ መሰልሽ።

ከአይኖቼ ምን ተረዳሽ??

አዎ! ጥቋቁር ብሌኖች የቀለማት ሁሉ ሕብሮች፤

የጠፈርን ብርሃን የሚያስተላልፉ ባቡሮች፤

ሰውንና ተፈጥሮን የሚያገናኙ ልዩ አለሞች፤.....

ሰው ግን የጠፈርና የሰው ዝምድና አልገባውም፤

ወደ አይምሮ ሰሌዳ ገብቶ የሚጻፈው ሁሉ፤

የት እንደሚደርስ አላወቀም።

አንጎል ለብቻው አንጎት ላይ ተሰክቶ አልተቀመጠም፤

ሥራው ብዙ አይምሮ የሰው - ለሰው ብቻ አይደለም።

ለኛ የተሰጠን - አንድ ትንሽ የአይምሮ ሕዋስ - ባለ አይምሮ - አይምሮ ቢስ፤

የኛ የሆነ - ለኛ ትርጉም ሰጪ - የሰውን ክፋቱንና ደግነቱን የሚያባብስ...

በዚያች በሚጠጠ የአይምሮ ሕዋስ ያወቅን መስሎን፤

እራሳችንን አሳበጥን፤ እርስ በርስ ተጣላን።

አአ! አአ! ምነው ማማዬ ዘገነነሽ?

አንቺም እንደኔ ተሰማሽ?

በአይኖቸሽ ብርሃን አለምን ስቃኝ ቆይቼ፤

ሩቅ ተጉዣ፤ ከዚች ሥፍራ ቀረሁ ፈዝዣ፤

አንድ አስደንጋጭ ነገር አይቼ።

ምነው ሰቀጠጠሽ ማማዬ?

እኔን ያስደነገጠኝ አንቺንም አስደነገጠሽ?

በአይኖሽ መሃል የተደነቀረው ሃውልት ነው ያስፈራሽ?

ድንጋይ በድንጋይ ላይ ተከልኩለው፤

በውስጡም እጅ ተሰክቶ፤ ጣቶቹም ተነፋፍተው፤

ወደላይ ተቀስረው፤

ማማዬ ጡትሽ እኮ ነው.....

ተሽፋፍኖ መቀመጥ ያለበትን ገልጠው፤

ከደረትሽ ገንጥለው - ከሰማይ ላይ ሰቅለው፤...

ውይ! ማማዬ - በአለም ዙሪያ ያስተዋልኩት ብዙውን ሲያስደስተኝ፤

እኔንስ ይህ ሃውልት ነው ክፉኛ ያስደነገጠኝ፤

እንቫ! ሰው መሳይ ሰይጣን የተፈጠረ መሰለኝ።

ሔዋን ሕይወት ሰጪው አካሏ ወንዶችን መኮነን ሲሆንሳት፤

እሷም ስቅቅ ሲላት፤ ወንዶች ሁሉ ጠላቶቿ የሆኑ ሲመስላት፤

ታዘቢዎች - ቱሪስቶች ከሃውልቱ ባሻገር በመንፈስ መጥቀው ሲሄዱ፤

“የሰው ልጅ ጭካኔ መጨረሻም የለው?.

የሰው ልጅ ጭካኔ መጨረሻም የለው?..”አያሉ - በሃዘን ሲጠመዱ.....።

እኔ መች ኢትዮጵያን ብቻ ተመልክቼ ተናገርሁ፤

በአለም ዙሪያ ነው ሃውልቶችን ሁሉ የቃኘሁ፤

እስቲ ንገራኝ ማማዬ፤ እንደዚህ ሃውልት አስደንጋጭ የት ይገኛል?

ሃውልት ሁሉ ስለ አገሩ ጥሩ ጥሩውን ይናገራል፤

ይህኛው ግን - ጠቅላላ የሰውን ዘር ለመኮነን ተገትሯል።

እስቲ ሃውልቶችን፤ እየዘርን እንመልከት፤

በቤልጂየም - አንድ ሕጻን (ማኒኪን) የእሳት ቃጠሎን በሽንቱ ሲያጠፋ የሚያሳይ ሃውልት፤

በአሜሪካ የነጻነት ችቦ የሚያበራ - እስታቹ አፍ ሊበርቲ የሚሉት።

የሰው ልጅ አብራክ፤ እጅም ቢሆን እግር፤ ወይም የተቀረው ብልት፤

እንዲህ ጥሩ ጥሩውን ሲያስተምሩበት፤

ያሳዝናል - ባገራችን ሲገተር ለክፋት።

ልክ እንደ ለፍላፊ - ተናጋሪ ጣኦት፤

የሰውን ኃጢአቱን የሚያጋልጥ፤ የአደባባይ ፍርድ ቤት፤

ራሱ አቃቤ ሕግ፤ ራሱ ጠበቃ፤ ራሱ ከሳሽ - ራሱ ምሥክር፤

የዳኝኝነትን እና የኮናኝነትን ሥልጣን በራሱ የተቀናጀ የድንጋይ ክምር፤

በጥቂት ዘረኞች የሚከበር፤

የብዙሀን ውርደት - እጅግ የሚያስፈራ..

የሰውን አስተሳሰብ ወደ ክፋት የሚመራ።

አአ! ማማዬ

አፍ ባልፈታ አንደበቱ ስናገር ስሚኝ።

ገና አይኔን ስገልጥ ብዙ ነገር አይቼ ተግንዝቤአለሁ፤
አሁንስ አድጌ ብዙ ብዙ ነገር አውቄአለሁ፤
በእግዚአብሔር ፈጣሪነት ተፈጥሮአለሁ፤
በሴትነትሽ ደግነት አድጌአለሁ፤
ከሆድሽ ሰውጣ - ሴቶች ማርያምን ሲጣሩ እንደሰማሁ፤
አሁንም የብዙ ሰዎች ጨሀት እሰማለሁ።
የሰውም ልጅ በአጥፊው እውቀትና ፍልስፍና ተጠምዷል፤
በዘርና በሃይማኖት ተከፋፍሎ እርስ በርስ ይጣላል - ይጋደላል።
አ! ማማዬ አ! እናቴ መጋቢዬ፤
አንቺም በልብሽ ስታለቅሺ - በአይኖቸሽም ስታለቅሺ፤
እንባሽ ፈሰሰ ከገላዬ፤....
ባይኖቸሽ ብርሃን የታየኝ ርዕዮቴ፤
ይህ ማስተዋሌ፤ ገና በልጅነቴ፤
ስሜትሽ ነውና ስሜቴ፤
በይ አልቅሺ - አልቅሺ ማማዬ፤
በንባሽ ይታጠብ ገላዬ።
በኢትዮጵያ ሆድ ገብቷልና ታላቅ ኃጢአት፤
በቀላሉ አይጠፋም ካለ ጾምና - ካለ ጸሎት፤
አልቅሺ - አልቅሺ ማማዬ - ሥራ አትፍቺ፤
ማርያም አለች ካጠገብሽ - ትረዳሻለችና በርቺ! በርቺ! በርቺ!።

ማማዬ

ደስታን የምትሰጠኝ ሆዴ፤ አይኔ፤ ሁለመናዬ - እወድሃለሁ - አፈቅርሃለሁ - ልጄ - ሙሙዬ....
ሙሙዬ ከልጅነትህ ባይኖርም ያላስተዋልከው፤
ይግርባኛል ምክንያቱ፤ በዚህ ሃውልት ላይ ያተኮርከው።
ጡቴ ብቻ አይደለም ሰማይ ላይ የተሰቀለው፤
መላው ሰውነቴ ነው የጠፋው፤
እኔነቴ ነው የተቀበረው፤
ከሴቲቱ ሆድ የወጣ ወንድ ድንቁርናው ጨካኝ አደረገው፤
የብልግናው ብዛት የሴቶችን አብራክ አረከሰው።
ሴቲቱም እኔ - አለቅሳለሁ ዛሬ፤
አለቅሳለሁ፤ አንድም ስለራሴ፤ በቁም ስለመቀበሬ፤
ስለ ተገፈፈው ክብሬ፤
አንድም የማለቅሰው ስለ ልጆቼ ነው፤
ያ ጆሌ ኪያ! ያ ጆሌ ኪያ!..... እያልኩ ነው የማነባው፤
የአሮሞ ሕጻናት በሃውልቱ ዙሪያ ተኮልኩለው፤
ይህ ነው ታሪካችን የሚል ጽሑፍ አንበበው፤
በላቲኑ ፊደላቸው፤
ያስለቅሰኛል፤
ምን እንደሚሰማቸው ሳስበው።
ይህንን እና የመሳሰለውን ጽሑፍ እንኳን እንዳያነቡ፤
በዚህ የአፍሪካ ፊደል እንዳይጠቀሙ፤
አይቻልም አሏቸው፤

ፊደላቸው ፊደላችን አይደለም ብለው አስጣሏቸው።

ሰፊው የአሮሞ ቋንቋ በስነጽሑፍ እንዳያደግ፤

ከአማርኛው ጋር በመተጋገዝ፤

የፈረንጅ ይሻላለናል ብለው - በጠባቡ ወሰኗቸው፤

ከአፍሪካ የስነ ጽሑፍ ባሕር አስወጧቸው፤

እነርሱ ለመለየት ፈልገው፤

የኢዮጵያዊነትን ለዛ ዘጉባቸው።

ሕጻናቱም ሲያድጉ -

ይህንን ኮናኝ - በእርኩሳን መናፍስት መሃንዲስነት የተገነባ ሃውልት፤

ከአክሱም ሃውልት ጋር አወዳድረው ሲያዩት፤

የአክሱም - የአጠቃላይ የሰዎች ኃይል - የሥልጣኔ ምልክት፤

ይሄ ግን የጥላቻ - የድንቁርና - የሽንፈት፤

ይቅር ማለት ኃጢአት መሆኑን የሚያሳይ - የፖለቲካ ትምህርት፤

ታዳጊ የደቡብ ልጆች የሚማሩበት፤

የሰሜኑ ኩራት፤ በደቡብ ውርደት የተበረዘበት፤

የኢትዮጵያ ሕዝቦች የሚሳቀቁበት፤

የአለም ሴቶች የተዋረዱበት፤

በቱሪስቶች አፍ ዛሬና ነገ የምንሰደብበት።

አለቅሳለሁ፤ ለአሰሮሞ ልጆች ሳላቋርጥ አለቅሳለሁ፤

ያ ጆሌ ኪያ! ያ ጆሌ ኪያ እያልኩ አነባለሁ፤

እነርሱም እንደ አስተማሪዎቻቸው ፈሪዎች - ድንገጦች እንዳይሆኑበኝ፤

በኢትዮጵያ ሆድ ውስጥ የገባው ታላቅ ኃጢአት እንዳይበክላቸው፤

ከተቀሩት ኢትዮጵያውያን ጋር አንድ የሚያደርጋቸውን ትምህርት እንዲማሩ፤

እየጸለይኩ አስተምራለሁ።

አዎ! ትእቢተኛነት እና ዘረኛነትማ፤

ከፍታቸውን በሚያሳዩ ዘመናዊ ነፍጠኞች አይጠፋም፤

እነኚህማ...

አስር ተመሳሳይ ሃውልት ቢሰራ ግድ አይሰጣቸውም፤

ይህ ሃውልት የታሪካችን ጥቁር ነጥብ መሆኑ አይታያቸውም፤

እነርሱ አሮሞን እንደ አጥፊ እንጂ፤ እንደ አልሚ አያዩትም፤

እነርሱ የአሮሞ ጥንታዊ ኢትዮጵያዊነት አይዋጥላቸውም፤

በነባርነቱም አያምኑም።

“አሮሞ መጤ ነው፤ አሮሞ ወራሪ ነው፤” ይላሉ፤

ኢትዮጵያ የአሮሞም መሆኗን ይክዳሉ።

ምን ይሆን ምስጢሩ - መጨረሻያ አላማው?

ሰይጣን እንዲህ በኢትዮጵያ ላይ ያተኮረው፤

ጥንትም ሰይጣን ኃይሉን የሚያጠናክረው፤

ከፍተኛ ባላጋራ ካለበት ነው።

ሕጻኑን ቀምቶ ሊወስድ ነበር - የአሳት ግርግዳ ባይጋርደው፤

በውሃ ጥም ሊገድላቸው ነበር፤ ሕጻኑ ምንጩን ባያፈልቀው።

ሰሎሜ፤ ዮሴፍ፤ ማርያምና ክርስቶስ በረገጡት መሬት፤

በአክሱም ጽዮን ትይዩ ይህ ሃውልት?...

ምነው ሰው - ምነው ሰው - ተረሳህ ወይ የኢትዮጵያን አስራትነት?

ፈረንጅ ካልጻፈው እኔ አላምንም ብለህ ነው?
ተአምረ ማርያምን ያቃለልከው?
በእጅህ ያለውን የወርቅ እቅፍ የበተንከው?
ምድራዊት ኢትዮጵያ - ሰማያዊም ሆና የተሰጠችን፤
ምግብነቷ ለሥጋችን - እንዲሁም ለመንፈሳዊነታችን።
እኔስ በመሪር ሃዘን እየጸለይኩ አለቅሳለሁ፤
ጸሎቴንም አላቋረጥሁ፤
ማርያም እናቴን እማጸናለሁ፤
እባክሽ አሰራት የሰጠሽን ልጅሽን አሳስቢ እያልሁ።
ሚካኤል ገብርኤልን እጣራለሁ፤
ለኢትዮጵያ የሚቆም ሰው ቢጠፋ፤
መላእክት ይቆሙላታል ብዬ አምናለሁ።

ሙሙዬ

ማማዬ ትኩር ብዬ አይኖችሽን ስመለከት፤
ሲተራመሱ ይታየኛል - የጠፈር አካላት።
ወደ ላይ የተወረወረ እንደሚወድቅ መሬት፤
እንቅስቃሴ አይኖርም ካለ ምክንያት።
ይህም ሃውልት አንዱ ቅድመ ዝግጅት፤
ይመስለኛል - መሸጋገሪያ ድልድይ - ከክፋት ወደ ደግነት።
መሆን ያለበት - ይሆን ዘንድ ግድ ይሆናል፤
ሰይጣንስ ከእግዚአብሔር እጅ መቻ ያመልጣል፤
ሁሉም ቀኑ ሲደርስ ዋጋውን ያገኛል።
እስቲ ማን ያስበዋል፤ ከሰው አይምሮ እንዲህ ያለ ተንኮል ሲጠነሰስ፤
እስቲ ማን ያስበዋል፤ ጭቁኑ - ደጉ የአሮሞ ሕዝብ ከጥንሰሡ ሲቀምስ።
እስቲ ማን ያስበዋል፤ ሰፊው የኢትዮጵያ ሕዝብ እንዲህ በቂም በቀል ሲታመስ፤
ባንድ በኩል - የጠፈር አካላት ይመሳጠራሉ፤
ትእዛዝ ተቀብለው ያከናውናሉ፤
ያስተካክላሉ፤ ያመቻቻሉ፤
በሌላም በኩል - ፖለቲከኞች መርዝ እንደቀመሰ ጅብ ይራወጣሉ፤
የወጣቶችን አይምሮ ይቆጣጠራሉ፤
አንዳንዶቹ የቆየውን ቁርሾ እንዳይረሳ ያሳስባሉ፤
ሌሎቹም ከጎን አሳት ይጭራሉ።
“እዩት ተመልከቱት የነፍጠኞችን ግፍ...” እያሉ።
ባላገሮች በደግነታቸው ይታለላሉ፤
እናቶች በየዋህነታቸው ያለቅሳሉ፤
አባቶችም ለልጆቻቸውና ለልጅ ልጆቻቸው ያዘናሉ።
ምንድነው? ለምንድነው ይህ ሁሉ?
መነሻችንና መድረሻችን ውሱን ከሆነ፤
ግዳጁን የማይፈጽም ማንም የለም፤
ነፍስ ያላቸው - እጽዋቱም፤ እንሰሳቱም፤ ሰዉም፤ አውሬውም፤
ነፍስ የሌላቸው - ግዑዛኑም፤
በያለበት ተቃርኖ፤

እንደ ፍልሚያ ያለ ነገር - እንደ ፍትህም፤
እንቅስቃሴዎች - ከዚህም ከዚያም፤
ከጠፈር ኃይላት - ከኮሎኒያል ጨረሮችም፤
ከትልቅ እስከ ትንሽ - ከጠቢብ እስከ መሃይም፤
አንድም አይኖር ግዳጁን የማይፈጽም።

ይህ እንቅስቃሴ ይኖረዋል ልዩ ምክንያት፤ ግልጽ ሆኖ የማይታይ፤
ሳይንቲስቶችም ሃይማኖተኞችም ያላስተዋሉት ጉዳይ፤
አላማኝ ሳይንቲስቶች በሰውና በጠፈር ያለውን ግንኙነት ያቃልላሉ፤
እነርሱም ግዴታቸውን ሲወጡ (?)
መንፈሳዊ ክስተቶችን ሁሉ አጋጣሚዎች ናቸው ይላሉ።
ሃይማኖተኞች ግን በልባቸው ያስተውላሉ፤
እየደጋገሙ እያነበቡ የዳዊትን ቃል፡-
“ሰማያት የእግዚአብሔርን ክብር ይናገራሉ፤
የሰማይም ጠፈር የእጁን ሥራ ያወራል...” እያሉ። (መዝ. ፩፻፮፡፩)
ምድራውያን ግን ከምድሪቱ አያልፍም ሃሳባቸው፤
አውሎ ነፋስ - ሲገፈትራቸው፤
የጸሐይ ብርሃን ሲያደብናቸው፤
የውሃ ጎርፍም ጠራርጎ ሲወስዳቸው፤
ይደነግጣሉ፤ ይፈራሉ።
እንዳው በችግር ቀን ብቻ - ቀና ብለው - ወደ ሰማይ ያንጋጥጣሉ።
የተፈጥሮ ትርምስ መቀጨያችን - መልሚያችንም እንደሆኑ ያስተውላሉ፤
የሚያስተውሉቱ - ዛሬን ሲኖሩ የነገውንም ያስባሉ።
ታዲያ - ጠፈራዊ ቅንብር ይኖራል እንጂ ከበስተጀርባችን፤
ጠፈራዊ ክንውን (ዝግጅት) ይኖራል እንጂ - ወሳኝ - ለመጻፈው እድላችን።
ሁሉንም በጊዜ ውስጥ ስናስተውለው፤
እንቅስቃሴና ጊዜ እረፍት የላቸው፤
ሆኖም - የገዛ ድርጊታችን ከእድላችን ጋርም ዝምድና አለው፤
የሚሰማ ይሰማ - የሚገባው ይግባው።

የሰው ልጅ በሰይጣን ተንኮል ሲታለል፤
ለወሳኝ ጦርነት ሲዘጋጅ - የሰው ዘር ውድም እንዲል፤
እንዲያከትም - ልጅ ማሳደግ ልጅ መፈልፈል።
ጊዜም በሩቁና በቅርቡ መሃል ሲንጠለጠል፤
ሰውና ሰው እየተራራቁ፤ ጠላትነት ሲፈጠር በመሃል፡.....
አዎ! እኛም እኮ ነን ተሳታፊዎች - ከጠፈራዊ ክንውኖች ጎን፤
ፈቃዳዊ ነጻነት ተሰጥቶን፤ ጥሩዎች እንድንሆን የታዘዘን፤
“ታስበው ዘንድ ሰው ምንድነው?

...ሁሉን ከእግሮቹ በታች አስገዛህለት።” መዝ. ፰፡ ፬-፮

እና፤ .....ወደቀድሞው ነገሬ ልመለስና...
የነፍጠኞቹ ኃጢአት ከፍ ብሎ - ሰማዩ ላይ የተጻፈበት፤
ከነባቢት ሕያው - ግዑዝ ደንጊያ - ጣኦት የተመረጠበት፤
ቢኖር ይመስለኛል - ሰይጣናዊ ምክንያት።
ይህ ሃውልት ቢሆንም ለጠፈር አካላት የቆመ - ለእንቅስቃሴአቸው መነጻጸያ፤
ክፉና ደጉን ማሰለፊያ፤ ለመጨረሻያው ፍልሚያ፤

እኛም የጠፈር አካላት ነን።
ለጥፋትም ለልማትም ሃላፊነት ያለብን።
ለእርቅ፣ ለሰላም፣ ለፍቅር፣ ለሕብረትና ለአንድነት ብለን።
ቶሎ ብለን ይህንን ሃውልት ካላፈረስን።
መጥፊያችንን ማቅረባችን መሆኑ ይግባን።
ብቻ ሁሉንም ለበጎ ያድርግልን።
ማማዩ!... አንቺስ ምን ይመስልሻል?
እስቲ ንገራኝ ከኢትዮጵያ ታሪክ ቀድተሽ።
ብሔሮቿን ሁሉ እንደ አንድ ሕዝብ ቆጥርሽ።

ማማዩ

የኢትዮጵያን ብሔሮች ሁሉ እንደ አንድ ሕዝብ ስንቆጥር።
በአንዲት ባንዲራ የነጻነት ጥላ ሥር።
በልዩ ፍቅር የሚስተዳደር፤
ምሳሌ የሚሆን ለተቀረውም የሰው ዘር።
ጥንታዊት ኢትዮጵያማ ታላቂቷ አገር።
ተከብራና ተፈርታ የቆየች።
እንዲህ እንዳሁኑ ተከርክማ - ተከርክማ ሳታጥር።
አክሱም እምብርቷ፣ ሜሮ (Meroe)ም አናቷ።
የመንፈሳዊ አባቶች ጉዞ - ወደ ኢየሩሳሌም ደርሶ መልሰ።
ከመላው ኢትዮጵያ - ከአክሱም፣ ከጎንደር፣
ሰሜን ሱዳን መሬቷ፣ የአባይ ወንዝ መንገዷ፣
እንዲህ በእስላሞች ወረራ ሳትታጠር።
አሁንም - መች መታጠር ብቻ - የቀረልን ለሰይጣን መገበር።
በዚች ቄሶች - ሼኮችና ፓስተሮች በበዙባት ምድር።
እኔስ አልገባኝም ልጄ፣
ምሁራን በበዙባት አገር - ፈላስፋ - ተመራማሪ፣
የአገራችን ታሪክ እንዲህ ሲሆን አሳፋሪ።
እኔስ አልገባኝም ልጄ፣
ከክርስቲያኖቹም - ከእስላሞችም ሲጠፋ አስተማሪ፣
ከክፋት ጎዳና የሚያስወጣ መሪ፣
ሲጠፋ መካሪ - ለኢትዮጵያችን አንድነት - ለአገሩ - ለወገኑ ተቆርቋሪ፣
ጥሩውን አጉሊ - መጥፎውን ቀባሪ፣
የጥላቻን ሃውልት ሠባሪ - የፍቅርን ሃውልት ሠሪ።
አዩዩ..አዩዩ..አዩዩ..
እንግዲህ ከራሴ ጋርም ቢሆን ካንተ ጋር፣
የሆዴን ዘርዘራ ልናገር፣
ስለ ጥቂት ዘረኞች - የአሮሚያ ወንዶች ችግር።
እነርሱ ወቀሳቸውን ጀመሩ እንዲህ ብለው፡-
“ይህ ሃውልት - መዘከሪያ የጥንቱን፣
የአማሮችን ጭካኔ - ግፋቸውን።..

¹ <http://www.ancient.eu/Meroe>

ለኛ ማስታወሻያ - እንዳይረሳን።...
ለነርሱም ትምህርት እንዲሆናቸው።
አሮሚያ የጣፈው (ነው?? አይደለም - ነው??) - መንግሥት ያጸደቀው።
ጠባቦች በኛ ላይ የበላይነትን እያሳዩ - በኩራት ተወጣጥረው።
አልበርድ ብሏል ትምክህታቸው።
ነፍጠኞች እያየለ መጥቷል ትእቢታቸው።
እየታደሰ መጥቷል ተንኮላቸው።
ክፋት፣ ዘረኛነት፣ ሆዳምነት ጠባያቸው።
ሰው ሲሰቃይ ማየት ነው ደስታቸው፤
ለዚህም ነው ይህንን ሃውልት ከዚህ ያቆምንላቸው።
እንደ መስተዋት ሆኖ ውስጣዊ ባሕሪያቸውን እንዲያሳያቸው።
ሕሊናቸው እንዲወቅሳቸው።
ክፉ ሥራቸው እንዲጸጽታቸው።
የሚማሩት ተምረው ዳግመኛ ግፍ መሥራት እንዳይለምድባቸው፤
ለዚህ ነው ይህ ሃውልት ከዚህ የተተከለው።”

ደግሞ (ስማ - ስሚ) - ደግሞ (ስሙ) ብለዋል።
አዋጅ ሲያሰሙ ለጆሌ አሮሚያ..
“ማንነታችን በአምባ ገነኖች ተቀብሮ ቆይቷልና በስመ ኢትዮጵያ፤
ይህ ሃውልት - ለኛ ጋሻና ጦር ይሆነናል። የወራሪ ሃይላትን መከላከያ።”
“አክሱማ (እንዲህ ነው)” ብለዋል - “አክሲ፤
ተዳፍኖ የቆየው ታሪካችን ሲገለጥ፤
እውነቱ ቁልጭ ሲል በዲሞክራሲ፤
ግፍ በተሠራበት ሥፍራ በአርሲ።”

አዎ - አክሱማ - አክሲ - የበደሉትን ይቅር ብሎ በሰላም መኖር ሲያቅተን፤
በዘመኑ ዲሞክራሲ ሲደመሰስ የርስ በርስ ፍቅራችን፤
ይቅር መባባልም ሲጠፋ - ሃዘንና ልቅሶ ሲገባ ከቤታችን፤
አዎ - አክሱማ - አክሲ - እንዲህ - እፍረትና ውርደት ሲወጣ ከአብራካችን።
ዘረኞቻቸው፣ ጠባቦቻቸው፣ ነፍጠኞቻቸው፣ በአንድ ላይ ሆኑና፤
ከዚህ መለስ የትግራይ፤
ከዚህ መለስ የአምሃራይ፤

ይህ የደቡብ ክልል - ይህ ደግሞ የአሮሞ ክልል አሉና..
ሁሉም ለየራሱ ይሁን (በይኔ ወበይኑ) - አትድረስብኝ አልደርስብህም ተባባሉና...
ኢትዮጵያን አይበሉባ (የማይበሉበት እጅ) አደረጓት፤
ሰውም እንደዛው ኋላና ፊት፤ ባለመተዋወቅ ሲንከራተት - ሲንከራተት፤
ሠርቶ ማደርና አድልአ እንድ ላይ መጡበት።
ባንድ በኩል ደስ ሲለን፤ ከቀድሞው ለሚሻል የልማቱ ሥራ፤
በሕዳሴውም እንቅስቃሴ ሰውም ወደ ሥራ ሲሰማራ፤
ከክፋቶች ሁሉ ባሻገር ሕዝቡ ለተሻለ ኑሮ ሲል ደፋ ቀና፤
የተማረውም በሙሉ ልብ ሲሳተፍ በአገር እድገት ጎዳና፤
ከድንጋይ ፈለገ የተሻለውን - የንግድም ቢሆን የግብርና፤
ግን - ሁሉም በክልል በክልሉ እንጂ፤ ከዚያ ወጥቶ እንዳይሠራ፤
በዘረኛነት ገመድ ተተብትቦ፤
ሥራ ፈልጎ፤ ሥራ ፈጥሮ እንዳይሰራ፤

ምርጫ ተከልከሎ።
እድገቱ በብሔሩ ማንነት ተገደበ።
አይ ኑሮ! አይ ኑሮ!
የተማረውም ያልተማረውም ከአንድ ሥፍራ ተቀምጦ።
አይኖቹንም ከድንጋዮቹ ላይ ተከሎ።
አንገት ደፍቶ፣ ድንጋይ ቀጥቅጦ።
በሃሳብ ብቻ ለተሻለ አልሞ።
ሥጋዊ ሕይወቱ በዘረኛነት ተውሳክ ታሞ።
ከመንገድ ዳር ተቀምጦ።
ድንጋይ ቀጥቅጦ።
ድንጋይ ከርከሞ - የቀኝ እጁን መዳፍ አሳምሞ።
ከዚያው አቀርቅሮ።
ድንጋይ ኮርኩሞ - የግራ እጁንም መዳፍ አሳምሞ።
እግሩንና መቀመጫውን አደንገዘዘ።
አይነ ሕሊናውን አፍዝዘ።
ሰብአዊ መብቱን ተገፎ።
ትግሉ ተሰነካክሎ።
በአድርባዮች ተጣሞ።
መጻዊ እድሉም ጨልሞ።
አይ ኑሮ! በእንዲት አገር የብቸኝነት - የጥላቻ ኑሮ..
ተሸማቆ ኑሮ - ተሸማቆ ኑሮ.. ።
አይ ኢትዮጵያ! ምነው ባልተፈጠርኩት።
ሙሙዬ - ስማኝ ልጄ።
እኔም ነፍጠኞች ይውደሙ ባይ ነበርኩ።
አምባገነናዊ አገዛዝ እንዲደመሰስ የታገልኩ።
ግን አሁን ሰውንና ኃጢአቱን መለየት ቻልኩ፤
ከተማርኩት ትምህርት ሁሉ የክርስቶስን አስቀደምኩ፤
ኃጢአት መሥራትን - ዘረኛነትን - ጠባብነትን ጠላሁ፤
ዘረኞቹን - ጠባቦቹን ሁሉ ወደድኩ።
ለዲሞክራሲ፣ ለእኩልነት፣ ለነጻነትና ለአንድነት ብዬ።
ግብታዊነትን - ስሜታዊ ጥላቻን አሸቀንጥሬ ጣልኩ፤
ውዲቱ አገራችን የሁሉም ናት ማለት ጀመርኩ፤
ኢትዮጵያዬንና የነጻነት አርማዋን - ሰንደቁን አስቀደምኩ።

ሙሙዬ

አዩ! .. የሰው ልጅ - የገዛ አይምሮው ወዳጁና ጠላቱ።
ምድራዊ - ሰይጣናዊ ፍልስፍናን መለየት አቅቶት መጎዳቱ።
መልሚያውም መጥፊያውም በገዛ እውቀቱ።
ማማዬ አስታውሳለሁ።
በሰስቱ ቀለማት ስታሸምነሙኒኝ፤
ኢትዮጵያዬ እያልሽ፣ ባንዲራ ስታለብሺኝ።
ስለ ሰላም፣ ስለ ፍቅርና ስለ አንድነት ብለሽ።
እንቺም ባቅምሽ ለፋሽ፤

ማን መቼ ይሆን ሰው የሚሰማሽ?
እንዲሁ ድብቅብቅ ብለሽ ከጓዳሽ፤
አንተም ተው - አንተም ተው ብትዩ ማን ሊያዳምጥሽ?
“ሥልጣን ከጡብ መንጂያ አፈሙዝ ብቻ አይደለም የሚወጣው፤
በንጹሕ ልቡና ከአንደበት በሚፈልቅ ኃይልም ይመጣል” ብትዩ፤
ማን ሊሰማሽ።

እማምዬ - በቃ አኔስ በደንብ ሰማሁሽ፤
አሁንም ያሳዘነኛል የምጠባው ጡትሽ።
ማስተማሪያ ሲጠፋ፥ ካንቺ ጡት ሌላ፥
ሰው ክፋትን ሲውድ - ፍቅርን ሲጠላ፥
አኔስ ከእንግዲህ ለምን ጡትሽን ልጥባ፥
አንቺ “አይ ኢትዮጵያ! ምነው ባልተፈጠርኩት” ስትዩ፥
አኔስ ለምን ልኑር?
በቃኝ፥ አፌን ከጡትሽ ልንቀል።
ልሙት፥ ድብን ልበል።

ማማዬ

ተው ልጄ አትሙት፥
አኔም ላንተ ብዬ ልኑር፤
እደግ ላሳድግህ፥
ሰው ቢከፋ አምላክ አለን፥
እርሱ ሲጠራን እንሄዳለን።
እስከዛው ገና ብዙ ብዙ አለ የማስተምርህ።
ድሮ ድሮ ገና በልጅነቴ - አሮሞዎች ሲዘመቱብን፥
ስንጨራረስ - ስንጨርሳቸው - ሲጨርሱን፥
አንዳንዶቻችንም ዘራችንን ለማትረፍ ብለን፥
እንደ ዝንጀሮ ከገደሉ ተንጠልጥለን፥
ከፍታውን - ሜዳ ሜዳውን ለነርሱ ለቀን፥
መኖሪያችን ቆላ ቆላውን በየሸለቆው ሲሆን፥
ግን ጠሩ በረድ ሲል አይተን፥
ሜዳ ሜዳውንም ስንቃኝ - ስንማስን ቆይተን፥
ከአሮሞው ተጎራበትን፤
ቀስ በቀስ፥ ሰላምን ፈጠርን፤
አብረን ኖርን፤
በጋብቻም ተሳሰርን።
ደማቸው ከደማችን፥ ቆዳቸው ከቆዳችን፥
ቋንቋቸው ከቋንቋችን፥ ባሕላቸው ከባሕላችን፥
እነሱንታቸውን ከእኛንታችን አዋሃድን፥
“ምና ሸዋ?..” እንጂ “ምና ዘርህ?..” ሳንባባል ኖርን።
አሁን ግን፡-
ጊዜ ከፋና፥ ከዚህም ከዚያም አክራሪዎች ተነሱብን፤
እኛው በእኛው ተከፋፍለን እንድንኖር አደረጉን፥
ታዲያ፥... ከጥንቱም ከሰሰት መቶ ዓመታት በፊትም ቢሆን፥

ተጣልተንም ተዋደንም አብረን እንዳልኖርን፤
የእርስ በርስ ግጭቶቻችን - እንዳልሆኑ የሁላችን፤
ጠባብ ታሪኮቻችን ሰይጣናዊ መልክ አወጡለት፤ ለሠፊው ታሪካችን።
የኢትዮጵያን ሥልጣኔ በራሳቸው ብሔር ብቻ አጥብበው፤
ብሔርና ብሔር ቢጋጭ - ያ የሁላችንም ታሪክ መሆኑ ሳይገባቸው፤
የብሔረሰቦችን የማያቋርጥ እድገት በስነአመክንዮ መመልከት አቅቷቸው፤
የኢትዮጵያን እድገት ለራሳቸው ብሔር ሰጥተው፤
ማሕበራዊ ታሪካችንን ሁሉ ቆራርጠው - ቆራርጠው፤
በራሳቸው ጉልበት ያላገኙትን ተፈጥሮአቸውን መመኪያ አድርገው፤
ብዙ ሲያወሩ - ሲያቅራሩ - በከንቱ ሲሸልሉ ጆሯችንን አደንቁረው፤
እኛ በነርሱ - ግብታዊነታቸውን - ስሜታቸውን መቆጣጠር ባቃታቸው፤
ምድራዊ እውቀታቸው ባጨለመባቸው፤
እኛ በነርሱ የታሪክ አመለካከት ታናናሾች ሆንን፤
የነርሱ ጠባብነት እኛን ጎዳን፤
መራገም በሚቀናቸው ክፉ አሳቢዎች ተወናበድን፤
እነርሱ ያመጡብን መዘዝ እኛን ገደለን።
የዘመኑ አክራሪዎች - ጥብብ ያሉ ምሁራኑም ተነሱብን፤
የነርሱ ስብከት ከሞት አፋፍ ወስዶ ጣለን።
በአንድ በኩል የአሮሞ ጅብደኞች - አክራሪዎች፤
በሌላ በኩል የአማራ ጅብደኞች - አክራሪዎች፤
እንዲሁም በመንግሥት ድጋፍ አሽቃባጮች - መርዘኞች ፖለቲከኞች።
እነኚህ ሁሉ - በመሃል እኛን ጎዱን፤
እውነተኛውን ታሪካችንን አጠፉብን፤
ሳያውቁን እኮ ነው - እንዳው ሳያውቁን፤
እኛ አማሮች አሮሞዎች መሆናችንን፤
ሳያውቁን እኮ ነው - እንዳው ሳያውቁን፤
እኛ አሮሞዎች አማሮች መሆናችንን።

ሙሙዬ

አዬ እማዬ - መቼም እናት ነሽና የዋህነትና ፍቅርን ደብለቅለቅ ታደርጊያለሽ፤
ይህ ቋሚ - ባለ አይምሮ - ሰው የተባለ ፍጥረት - ካጠፋ ቅጣት እንዳለበት ትዘነጊያለሽ፤
የቅርቡን ታሪክ ስትነግሪኝ ሰማሁሽ፤
እንደዛሬው የሰው ዘፋ ሳይዘረዘር፤
ከኖሕ ጀምሮ ቅጣት በጅምላ ነበር፤
አሁንም ቅጣት በጅምላ እንዲመጣ እርኩሳን መናፍስት ይቻላሉ፤
ይህንን ሃውልት እና የመሳሰለውን ምልክት ያቆማሉ፤
በዚህም የሰውን ጭንቅላት ያናውጃሉ።
በአንጻሩ - ሳር ቅጠሉም አውሬውም ሳይቀር ይናገራል፡-
ሰዎች እባካችሁ መጥፊያችሁን አታቃርቡት ይላል።
መጨውንስ ማሰቡ ላንቺ ይከብድሻል፤
ሰው ሰውነቱን ሲያጣ ማየት ምን ደስ ይላል?
በናትነት አቅምሽ ሰው ከሰው ሲተላለቅ ማየት ያቅትሻል፤
አንቺም እንደኔ ሞትን ያስመኝሻል።

አዎ! ማደግ መመንደግስ ምን ያደርጋል?
እንዲሁ ትንሽ ሆኖ መቅረት ይሻላል።

ማማዬ

ሙሙዬ ትንሽ መሆንህ ምን ክፋት አለው?
የትልቅነት ፍክቻ እማይደል ሰውን ያጋደለው?
ጥቂቶቹ ለትልቅነት ሲታገሉ።
በመሃል ብዙሐኑን ያቆሳሰላሉ።
መንግሥታትም ታላላቆችን ሲያቀማጥሉ።
የብዙሐኑን መብት ይጥሳሉ፤
የሚያተራምሱን ጥብብ ያሉት ትላልቆች ናቸው፤
ከሰፊው ሕዝብ ምንም ሥፍራ የሌላቸው።
የነርሱ ውስጣዊ ጠባይ ከመጀምሪያውም ልዩ ነው ከፍጥረቱ።
ገና ጡት ሲጠቡ፣ የእናታቸውን ጡት እያንገላቱ።
እያመናጨቁ፣ እየነከሱ፣ እየጎተቱ።
ወተቱን የሚያገኙት በጉልበታቸው እየመሰላቸው።
ገና ከልጅነታቸው።
ነዝናዛ የሆኑ በጠባያቸው።
የእናት ፍቅር የጎደላቸው።
ካውሬ የባሰ ባሕሪ አቸው፤
ለእነርሱ ፍቅር ጥላቻ።
ውሽት እውነት - ጥበት ስፋት።
ሰላም ጦርነት ነው።
የሰው እውቀቱ በጊዜ ውስጥ ይወላገዳል።
በትልቅነትም ፈር ይለቃል።
አይዞህ ልጄ አንተስ መጋቢህን አውቀሃል፤
አዲስ ትውልድ ከኖረ እንደተጀመረ - እንዲሁም ካንተ የሚጀምር ይመስለኛል።
ቀደም ብዬ እንደነኩህ -
ከጥንት ጀምሮ - በሕዝቡና በሃይማኖቱ ላይ አያሌ ወረራዎች ተካሂደዋል።
ግን ሁሉም በሃይማኖት ጽናት - በፍቅር ተገተዋል።
አሁንም በሃይማኖት ጽናት ፍቅር ሲያይል።
ይህ የጥላቻ ሃውልት ይፈርሳል።
በምትኩ የፍቅር፣ የሰላም እና የአንድነት ሃውልት ይቆማል።

ሙሙዬ

ግን እስከዛው ይከፋኛል።
ላንድ ደቂቃም ቢሆን - ፍቅር የጥላቻ ምርኮ ሆኖ ማየት ይቀፈኛል።
መፈጠሬ ከሆድሽ - ከሆነ ሳድግ የሰውን ክፋት ለማስተዋል።
ተጠምቄ - ክርስቲያን ተብሎ - እስካሁን መቆየቱ ይበቃኛል።
አንቺ ግን በእናትነት የዙሪያሽን ብቻ እየተመልከትሽ።
የሩቁን እሩቅ ብቻ እያሰብሽ ትጽኖኚያለሽ።
ግን - የሰው ልጅ ፍዳ ቀላል እንዳይመስልሽ።
ባይነ ሕሊና ተመልከቺው - መጪው ጊዜ ለማን ምን አይነት እንደሚመስል።

በዚያች ጊዜ - በዚያች ቅጽበት እንዲህ ይሆናል፡-
የዚያን ጊዜ ቅዱሱ ሕዝብ ወደተቀደሰው - እርኩሱም ወደረከሰው ሥፍራ ይሄዳል።
የዚያን ጊዜ ለሚሞቱት የመጨረሻያው መጨረሻያ፤
ለሚድኑትም የመጨረሻያው መጀመሪያ ይሆናል።

መደምደሚያ

በአለማዊውም ቢሆን፤ በመንፈሳዊው፤
ሰው አስቦ በአይምሮው - ተገንዝቦ በሕሊናው፤
ይህንን ሃውልት ቶሎ - ተቻኩሎ ካላፈረሰው፤
አገር አቀፍ ቅስፈት ነው የሚከተለው።
የዚህን ጽሑፍ ማስጠንቀቂያም ያስተውሏል፤
ሰው በገዛ ኃጢአቱ ይሞታል፤
ስህተቱን አውቆ የታረመ ጊዜው ይራዘማል፤
ይህ ትውልድ ያልፋል፤ ሌላም ይከተላል፤
የሕሊና ጸጸት ከትውልድ ትውልድ እንዳይተላለፍ ያስጋል።
እንዲህ ተናግረናል፤ እንዲህም መክረናል፡-
ሁላችንም የአንድ አገር ሕዝቦች ነን፤
አንድነታችን ነው ብርታታችን፤
መከፋፈል ነው ድክመታችን፤
ዘረኛነት ነው ጠላታችን።
አዎ! ሆድ የገባ ኃጢአት ቶሎ አይወጣም፤
የነፍጠኞቹና የዘረኞቹም አስተሳሰብ ቶሎ ከጥበቱ ስፋት እያገኝም፤
ጠላታችን ሰይጣን ነው እንጂ ሰው አይደለም፤
የተጣላን እንታረቅ፤ ኢትዮጵያን እናስቀድም።
ዘረኞቹንም ጠባቦቹንም እንውደዳቸው፤
ሁሉም ወገኖቻችን ናቸው፤
በአዎንታዊነት እንመልከታቸው።
በሦስቱ ቀለማት ሕብረት - የነጻነታችን ምልክት፤
ለአንድ ኢትዮጵያ ለአንድ እናት፤
ሁላችንም እንተባበር፤ እንትጋ በጸሎት፤
በፍቅር፤ በሰላም፤ በሕብረትና በአንድነት።